

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžrk/2/2020
Identifikačné číslo spisu: 1018200410
Dátum vydania rozhodnutia: 18.06.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1018200410.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a z členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Sone Langovej (spravodajca) v právnej veci sťažovateľov (predtým žalobcov): 1/ E. D., trvale bytom J., 2/ Ing. O. D., bytom J., obaja zastúpení advokátom: JUDr. Róbert Bockanič, so sídlom Seberíniho 1, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR, Dobrovičova 12, Bratislava o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.j.: 2083/2014-430 zo dňa 24.11.2014, o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/48/2018-165 zo dňa 19.02.2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/48/2018-165 zo dňa 19.02.2019 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alšie konanie.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 5S/48/2018-165 zo dňa 19.02.2019 zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. j.: 2083/2014-430 zo dňa 24.11.2014, ktorým zamietol odvolanie žalobcov a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Okresného úradu Trnava, odbor opravných prostriedkov, referát pôdohospodárstva č. OÚ-TT-OOP4-2014/006826, ktorým v zmysle projektu pozemkových úprav v katastrálnych územiach H. a H. nevyhovel námietke žalobcu 2/, v ktorej žiadal pre pozemky nachádzajúce sa v k. ú. H., pozemok parc. č. XXXX sceliť do pozemku parc. č. 6362, výmeru pod verejným zariadením (tribúna, príľahlý pozemok) sceliť do celku G bloku 36, pozemok parc. č. 4942 pričleniť do pozemku parc. č. 4471. Prvostupňovým rozhodnutím zároveň nebolo vyhovené námietke žalobcu 1/, ktorou žiadal pozemok nachádzajúci sa v katastrálnom území H. z projekčného celku C umiestniť vedľa novo navrhovaného pozemku žalobcu 2/ parc. č. 6362, v časti námietky týkajúcej sa pozemkov nachádzajúcich sa v katastrálnom území H. nerozčleňovať výmeru 2867 m² na dva pozemky vyhovel tak, že v tejto časti projekt vrátil na prepracovanie.

2. V odôvodnení svojho rozsudku krajský súd uviedol, že pozemkové úpravy vykonávané podľa zákona č. 330/1991 Zb. vytvárajú úplne nové pozemky, ktoré nie sú výmerou, tvarom ani polohou totožné s pôvodnými pozemkami vlastníkov, ale sú jediným nástrojom, ktorým možno doterajšiu situáciu

neusporiadaného vlastníctva napraviť. Poukázal na oznámenie realizované Verejnou vyhláškou č. 13/2012 zo dňa 17. 07. 2012 o Zásadách pre umiestňovanie nových pozemkov pre Projekt pozemkových úprav v katastrálnom území H. a H. a okolnosť, že s predmetnými zásadami umiestnenia nových pozemkov súhlasilo 2174 účastníkov vlastníacich 97,84 % výmery pozemkov, na ktorých sú nariadené pozemkové úpravy. Žalobca 1/ vstupoval do pozemkových úprav v katastrálnom území H. ako vlastník deviatich pozemkov, ktoré vlastnil v rôznych spoluvlastníckych podieloch, žalobca 2/ vstupoval do pozemkových úprav v katastrálnom území H. ako vlastník a spoluvlastník 24 pozemkov. Podľa názoru krajského súdu bola naplnená podmienka podľa § 13 ods. 5 zákona č. 330/1991 Zb., keďže s úpravami súhlasilo viac ako 2/3 vlastníkov podľa výmery pozemkov. Vykonanie projektu pozemkových úprav Petrova Ves a Primoravské Lúky bolo schválené rozhodnutím Okresného úradu Senica č. OU-SE-PLO/2015/000466-schv.vyk. zo dňa 24. 03. 2015 a bolo zapísané do katastra nehnuteľností dňa 16. 12. 2015. Nebolo v konaní preukázané, že by žalobcovia žalobou napadli rozhodnutie o schválení vykonania projektu pozemkových úprav. Keďže rozhodnutie o schválení vykonania projektu pozemkových úprav nadobudlo právoplatnosť, príslušná správa katastra vykonala zmeny v katastri nehnuteľností, v dôsledku ktorých boli účastníkom pozemkových úprav založené nové listy vlastníctva, došlo k nadobudnutiu vlastníckych práv zo strany účastníkov jednoduchých pozemkových úprav v časti katastrálne územie H. a H. k príslušným pozemkom, podľa nového stavu, pričom týmto účastníkom nič nebránilo, aby mohli disponovať svojim vlastníckym právom k pozemkom vytvoreným podľa nového stavu.

3. Podľa názoru krajského súdu bol naplnený verejný záujem a bola odstránená neprehľadnosť vo vlastníckych a užívacích vzťahoch. Bola splnená podmienka súhlasu účastníkov, ktorí vlastní najmenej 2/3 výmery pozemkov, na ktorých sú povolené pozemkové úpravy. Žalobcom boli vyčlenené nové pozemky, ktoré sú z hľadiska kritérií podľa § 11 ods. 3 zákona o pozemkových úpravách primerané k pôvodným pozemkom žalobcov.

4. Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave podali žalobcovia v zákonom určenej lehote kasačnú sťažnosť.

5. Podľa názoru sťažovateľov je argumentácia, ktorú si osvojil krajský súd nesprávna a formalistická. Svoje zistenia pre právne posúdenie veci oprel výlučne o to, aká časť všetkých účastníkov projektu vyslovila súhlas s projektom pozemkových úprav. Súhlas určitej časti účastníkov nie je jedinou zákonnou požiadavkou a nemožno ho považovať za dostačujúci na legitimizovanie vykonaných zmien v pozemkovom vlastníctve. Údaj o súhlase 97,84 % všetkých účastníkov nie je súhlasom s projektom pozemkových úprav ako je to odôvodňované pre zamietnutie žaloby, ale sa jedná o súhlas so zásadami pre umiestnenie nových pozemkov.

6. Argumentácia krajského súdu o údajnom naplnení verejného záujmu je vo vzťahu k sťažovateľom nepresvedčivá. Sťažovatelia súhlasia, že odstránenie rozdrobenosti pozemkového vlastníctva je vo verejnom záujme, nie však spôsobom, ktorý je nesúladný s právnymi predpismi, v rozpore s ust. § 12 ods. 8 a § 11 ods. 15 zákona č. 330/1991 Zb. v účinnom v znení, keďže boli porušené práva a právom chránené záujmy v žalobcu v druhom rade. Neoprávnený zásah do práv sťažovateľov nemôže založiť holý stav, že by s príslušným projektom pozemkových úprav vyslovili súhlas všetci ostatní účastníci. Podľa mediálnych informácií je účelom pozemkových úprav vytvoriť vlastníčkovi 1 alebo 2 pozemky, pričom v danej veci bolo vytvorených z 24 pozemkov 10 pozemkov a boli vytvorené po blokoch a nie v určenom obvode pozemkových úprav. Záver súdu, podľa ktorého boli sťažovateľom vyčlenené pozemky, ktoré sú z hľadiska kritérií zákona pozemkových úprav primerané ich pôvodným pozemkom je zavádzajúce a deformujúce pravdu. Správny súd nesprávne vec právne posúdil, ak neprihliadol na § 12 ods. 8 zákona č. 330/1991 Zb., podľa ktorého pozemky na verejné zariadenia a opatrenia má poskytovať ten, komu prešli do vlastníctva. Táto podmienka nebola v prípade pozemkov sťažovateľov dodržaná. Sťažovatelia nenamietali absenciu primeranosti vo vzťahu k výmere pozemku, ktorý im bol vyčlenený. Nedodržanie primeranosti sa týka hospodárskeho významu, pri ktorom, ak neboli zohľadnené zákonom predpísané pravidlá, a to na ujmu sťažovateľov, predpisom ustanoveného príkazu prihliadnutia na využívanie, zhodnocovanie pozemkov, územnoplánovaciú dokumentáciu, a teda

právnym poriadkom a Listinou ustanovenú zásadu poskytnutia primeranej náhrady.

7. Pozemky sťažovateľa 2/, parc. č. 1938 a 1948 registra pôvodného stavu a pozemky vo vlastníctve obce Petrova Ves v projekčnom bloku 36 sú hospodárskym určením, polohou a účelom využívania primerané a hodnotovo zodpovedajúce. Orgán verejnej správy mal z pozemkov obce Petrova Ves v zmysle zákona poskytnúť sťažovateľovi 2/ za jeho pozemky pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce náhradný primeraný pozemok, pričom kritériá primeranosti spĺňali iba pozemky v projekčnom bloku 36. Sťažovateľ 2/ mal už v okamžiku oznámenia o nariadení konania o začatí pozemkových úprav v projekčnom bloku 36 pozemok ako pôvodný vlastník, pričom táto skutočnosť je určujúcim kritériom pre priestorové, nové usporiadanie pozemkového vlastníctva, aj podľa zásad pre umiestnenie nových pozemkov, podľa ktorej blok 36 bude riešený so zachovaním pôvodných vlastníkov. Upozornil, že pozemky parc. č. 1938 a 1948 a nové pozemky v projekčnom bloku 36 neboli podľa právnych predpisov, podľa stavu v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy stavebné pozemky. Uvedené pozemky boli a sú podľa projektu pozemkových úprav, podľa využívania, zhodnocovania pozemkov, územnoplánovacej dokumentácie hospodárskym určením, polohou a určeným účelom využívania primerané.

8. Krajský súd vo svojom rozhodnutí nezohľadnil a nevysporiadal sa so žalobným dôvodom vo vzťahu k pozemku parc. č. 486 na LV č. XXX, následne evidovaný po úkonoch obce Petrova Ves ako pozemok registra „E“KN parc. č. 486 na LV č. XXXX, potom ako pozemok parc. č. 4020 ako nekorektné umiestnený orgánom verejnej správy bez zabezpečeného prístupu k tomuto pozemku a zároveň tak, aby musel byť v budúcnosti vyvlastnený pre zriadenie cestnej komunikácie pre hlavný rozvojový projekt obce. Sťažovateľ 2/poukázal na § 11 ods. 15 zákona, podľa ktorého spoluvlastnícke podiely k pozemkom, ktoré tvoria poľnohospodársku pôdu vo výmere do 400 m² nemožno sceliť s ostatnými pozemkami vlastníka, za ktoré nebol uplatnený nárok na vyrovnanie v peniazoch, neboli zlúčené do celku s ostatnými spoluvlastníckymi podielmi vlastníkov do 400 m² a určený ich spoluvlastnícky podiel. Sťažovatelia poukázali zároveň na to, že nebol právny dôvod na zrušenie podielového spoluvlastníctva osôb, D., E., O., D.. Rovnako nebol právny dôvod, aby vyrovnanie za spoluvlastnícke podiely bolo každému z nich poskytnuté na inom, novom pozemku. K ujme na právach sťažovateľov sa krajský súd v rozsudku nevyjadril.

9. Sťažovateľ 2/ na vyrovnanie vlastníctva k časti pozemku parc. č. 1938 a v časti pozemku parc. č. 1948 na verejné zariadenia o výmere 663,1 m² navrhuje podľa § 12 ods. 8 zákona č. 330/1991 Zb. z pozemkov obce Petrova Ves poskytnúť sťažovateľovi 2/ časť pozemku obce Petrova Ves parc. č. 4001/12 v projekčnom bloku 36, druhu pozemku orná pôda o výmere 663,1 m², ktorý je pozemkom susediacim s pozemkom sťažovateľa 2/ parc. č. 4001/14. Sťažovateľ 2/ zároveň uviedol, že bez pomoci súdu vyriešil nové usporiadanie pozemkového vlastníctva k pozemku parc. č. 4020 zámenou zmluvou s obcou Petrova Ves a zmluvou o zrušení a vzájomnom vysporiadaní podielového spoluvlastníctva a kúpnu zmluvou. Rovnaký postup by nasledoval aj vo vzťahu k pozemkom dotknutým žalobným dôvodom.

10. Sťažovatelia v závere vyjadrili názor, že Krajský súd v Bratislave pri posudzovaní veci postupoval povrchno, zameral sa na splnenie iba určitých ustanovení zákona o pozemkových úpravách. Nevysporiadal sa s početnými námietkami sťažovateľov a opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli v priebehu konania najavo a následne vec nesprávne právne posúdil.

11. Sťažovatelia žiadali kasačný súd, aby rozsudok Krajského súdu v Bratislave zrušil a súčasne zrušil aj rozhodnutie žalovaného a aby mu vec vrátil na ďalšie konanie.

12. Žalovaný vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že krajský súd sa riadne vysporiadal so všetkými dôkaznými prostriedkami, dostatočne zistil skutkový stav a na ich základe vyvodil správny právny záver. Zotrváva na všetkých svojich doterajších vyjadreniach a skutkových zisteniach v rámci odvolacieho konania. Žalovaný poukázal na ustanovenie § 2 ods. 1 písm. a) zákona o pozemkových

úpravách a uviedol, že pri riešení problémov súvisiacich s rozdrobeným vlastníctvom prichádza k sceľovaniu pozemkov a tým k znižovaniu ich počtu. Počet nových pozemkov môže ovplyvňovať druh a hodnota pozemku, príslušnosť k spoločnej nehnuteľnosti, hospodársky stav a poloha pozemku a pravidlá Zásad umiestnenia nových pozemkov, ktoré sú pre každý projekt pozemkových úprav osobitné. Prijaté Zásady umiestnenia nových pozemkov v danej lokalite rozdelením územia na bloky určili osobitosť pozemkov v polohe, hospodárskom určení a účele ich využitia a stanovili pravidlá pre ich zohľadnenie. V bloku 36, určeného na bývanie bolo možné poskytnúť vyrovnanie iba tým vlastníkom a v takej výmere, ktorí v tomto bloku pôvodne aj pozemky vlastnili. Z uvedeného dôvodu mohol sťažovateľ 2/ v bloku 36 dostať vyrovnanie iba za pôvodný pozemok parc. č. 486 o výmere 1809 m², z ktorého vlastníctva podielu v 1/6 prislúchala výmera 302 m². Vyrovnanie mu bolo poskytnuté v novom pozemku, parc. č. 4020 o výmere 440 m², z ktorého jeho vlastníctvu zodpovedá 301,5 m².

13. Riešenie vyrovnania vlastníctva sťažovateľa 2/ za časť pozemkov, RPS parc. č. 1938 a RPS parc. č. 1948, nachádzajúcich sa v bloku 24 vytvorením nového pozemku v bloku 36, by znamenalo absolútnu neprímeranosť z dôvodu, že by získal vlastníctvo k ďalším 663,1 m², obec by stratila vlastníctvo k pozemkom, ktoré jej boli poskytnuté ako vyrovnanie v rámci pozemkových úprav bez kompenzácie, poskytnutím vyrovnania v projekčnom bloku G, v projekčnom celku 36 za pozemky nahrádzajúce sa v projekčnom bloku E, projekčnom celku 24 by prišlo k porušeniu platných zásad prijatých samotnými účastníkmi konania. Pôvodný pozemok, parc. č. 2433 sa nachádza v úplne inej lokalite pri hlavnej ceste smerom na Šaštín Stráže, skoro na hranici katastrálneho územia H.. Nenachádza sa v projekčnom celku G, E v projekčných blokoch 23 a 24. Ponechanie pôvodného pozemku vo vlastníctve sťažovateľa 2/ by znamenalo, že vlastníci nových pozemkov umiestnených na tomto pozemku by prišli o vlastníctvo bez náhrady, žalobca by nadobudol vlastníctvo v dvojnásobnej výmere oproti pôvodnému vlastníctvu, do nového usporiadania pozemkov by bol prenesený chaos, ktorý by zmaril ciele pozemkových úprav a mohol obmedziť vytvorený prístup k okolitým pozemkom.

14. Žalovaný žiadal kasačný súd, aby rozsudok Krajského súdu v Bratislave v celom rozsahu potvrdil a kasačnú sťažnosť zamietol.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd (§ 11 písm. g/ SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu v súlade s § 455 SSP bez pojednávania, a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcov bola podaná dôvodne.

16. V danom prípade začalo predmetné konanie na Krajskom súde v Bratislave počas účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (O.s.p.). Po nadobudnutí účinnosti zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (SSP), súd pokračoval v konaní podľa nového procesného predpisu (§ 491 ods. 1 SSP).

17. Podľa § 250h ods. 1 O.s.p., až do rozhodnutia súdu môže žalobca rozsah napadnutia správneho rozhodnutia obmedziť; rozšíriť ho môže len v lehote podľa § 250b. Na uvedené ustanovenie nadväzuje nová právna úprava v ust. § 62 ods. 1 SSP, podľa ktorého žalobca môže meniť rozsah a dôvody žaloby len do uplynutia lehoty určenej zákonom na podanie žaloby na správny súd.

18. Z uvedenej právnej úpravy vyplýva, že žalobcovia 1/ a 2/ mohli dôvody podanej žaloby formulovať v lehote 2 mesiacov od doručenia žalobou napadnutého rozhodnutia.

Povinnosťou žalobcov musí byť nielen tvrdenie o nezákonnosti napádaného rozhodnutia alebo postupu, ale bolo potrebné uviesť rozsah, v akom žiadajú rozhodnutie a postup preskúmať z hľadiska ukrátenia ich práv. Súdna prax oprávnene trvá na tom, aby žalobcovia uviedli všetky dôvody nezákonnosti, dostatočne ich konkretizovali skutkovo aj právnou kvalifikáciou, obmedzili mieru všeobecnosti a nespoliehali sa na to, že súd bude nahrádzať nedostatky v dôvodoch žaloby, a tak z úradnej povinnosti rozširovať rozsah súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia alebo postupu. Všetky dôvody sa musia týkať ukrátenia na subjektívnych právach žalobcov.

19. Preskúmaním žalobných dôvodov uvádzaných žalobcami kasačný súd zistil, že v súdnom konaní

boli žalobou namietané procesné postupy orgánov verejnej správy predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. Orgánom verejnej správy vyčítali porušenie zásady hospodárnosti, vrátane pokusu o zmierlivé vybavenie vecí, porušenie zásady spravodlivého procesu s poukazom na čl. VI., ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, neposkytnutie práva na pomoc (poučovacia povinnosť), pochybenie pri zisťovaní okruhu účastníkov konania. Žalobcovia zároveň uviedli, že žalovaný vydal rozhodnutie bez náležitého a riadne zisteného skutkového stavu, a z tohto dôvodu rozhodol predčasne. Z uvedeného popisu všeobecne uvádzaných dôvodov žaloby kasačný súd, okrem procesných väd konania nezistil, že by žalobcovia v súlade s požiadavkou zákona skutkovo a s poukazom na konkrétne ustanovenia zákona č. 330/1991 Zb. špecifikovali hmotnoprávne vady rozhodnutia žalovaného.

20. V uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Sžrk/4/2017-116 zo dňa 21. februára 2018 odvolací súd konštatoval, že z podanej žaloby je zrejmé, ochrany akých procesných práv sa žalobcovia domáhali. Zároveň uložil prvostupňovému súdu, aby sa prípadne pokúsil o odstránenie väd podanej žaloby.

21. Krajský súd žalobcov v uznesení zo dňa 07.09.2018 vyzval, aby žalobu doplnili a riadne ich poučil, ako má byť doplnenie žaloby realizované: „... - uvedú jasne a zrozumiteľne dôvody žaloby, z ktorých musí byť zrejmé, z akých konkrétnych skutkových a právnych dôvodov považujú napadnuté výroky rozhodnutia za nezákonné (tzv. žalobné dôvody) - najmä špecifikujú, aké práva alebo právom chránené záujmy žalobcov vyplývajúce z právneho predpisu boli porušené alebo priamo dotknuté napadnutým rozhodnutím, v čom vidia nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, ktoré ustanovenia zákona o pozemkových úpravách boli porušené orgánmi verejnej správy.“

22. Žalobcovia zastúpení advokátom po obdržaní výzvy krajského súdu na doplnenie žaloby vo svojom podaní zo dňa 28.09.2018 uviedli, že zo žaloby jasne vyplýva, ktoré ich práva a právom chránené záujmy boli vydaným rozhodnutím žalovaného porušené. Napriek požiadavke na špecifikáciu konkrétnych ustanovení právnych predpisov, ktoré boli vydaným rozhodnutím porušené, takéto upresnenie z predmetného podania nevyplýva. Okrem už v žalobe uvedených procesných pochybení orgánov verejnej správy žalobcovia rozšírili dôvody žaloby len o všeobecné tvrdenie o porušení ustanovenia tretieho a štvrtého oddielu zákona č. 330/1991 Zb. a tvrdili, že rozhodnutie odporuje § 1 tohto zákona, neuviedli však, akým konkrétnym spôsobom sa uvedené pochybenia dotýkajú ich subjektívnych práv a právom chránených záujmov. V danom kontexte je potrebné konštatovať, že žalobcovia nemôžu žalobou úspešne namietat porušenie zákona bez toho, aby nekonkretizovali, ktoré ich subjektívne právo bolo týmto porušením dotknuté, prípadne namietat porušenie práva inej osoby. Namietat porušenie zákonnosti postupu orgánov verejnej správy v prípadoch, ak sa ním účastník konania zároveň nedomáha priamo ochrany svojho subjektívneho práva alebo právom chráneného záujmu, prislúcha orgánom zriadeným za účelom ochrany verejného záujmu, vykonávajúcim opatrenia na predchádzanie porušenia zákonnosti, na zistenie a odstránenie porušenia zákonnosti, na obnovu porušených práv a vyvodenie zodpovednosti za ich porušenie (prokuratúra).

23. Doplnenie žaloby žalobcami v tomto prípade nemožno považovať za realizované v súlade s poučením krajského súdu vyplývajúcim z uznesenia zo dňa 07.09.2018. Bolo preto povinnosťou krajského súdu preskúmať rozhodnutie žalovaného len v rozsahu možného porušenia zásad správneho konania postupom orgánov verejnej správy v rozsahu žaloby, t. j., či prípadným nesprávnym procesným postupom mohlo dôjsť k porušeniu subjektívnych práv žalobcov, či tieto procesné vady mali vplyv na zákonnosť rozhodnutia žalovaného, resp., či by zrušením tohto rozhodnutia a vrátením veci na nové konanie a rozhodnutie len z procesných dôvodov, došlo novým rozhodnutím k zlepšeniu postavenia žalobcov.

24. Krajský súd v rozsudku napadnutom kasačnou sťažnosťou nepreskúmal postup orgánov verejnej správy v rozsahu žaloby, čím porušil dispozičnú zásadu správneho súdneho konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil len poukazom na ust. § 13 ods. 5, § 14 ods. 1 a 4 zákona č. 330/1991 Zb., pričom neskúmal vplyv prípadného porušenia zásad správneho konania na zákonnosť rozhodnutia žalovaného (v medziach žaloby) a z toho vyplývajúci zásah do subjektívnych práv žalobcov. Svojím rozhodnutím preto porušil

právo sťažovateľov na spravodlivý súdny proces a jeho rozhodnutie sa stalo nepreskúmateľným.

25. Na základe uvedených dôvodov dospel kasačný súd k názoru, že kasačná sťažnosť bola podaná dôvodne, a preto rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/48/2018-165 zo dňa 19.02.2019 podľa § 462 ods. 1 SSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom bude povinnosťou krajského súdu riadne sa vysporiadať s námietkami žalobcov vyplývajúcimi zo žaloby.

26. Krajský súd v novom rozsudku rozhodne aj o nároku na náhradu trov kasačného konania (§ 467 ods. 3 SSP).

27. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.